

Список використаної літератури

1. Про телекомунікації [Електронний ресурс]: Закон України від 18.11.2003 № 1280-IV. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1280-15>. – Назва з екрана.
2. Про охорону прав на знаки для товарів і послуг [Електронний ресурс]: Закон України від 15.12.1993 № 3689-XII. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3689-12>. – Назва з екрана.
3. Про схвалення Концепції реформування державної системи правової охорони інтелектуальної власності в Україні [Електронний ресурс]: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 01.06.2016 №402-р. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/402-2016-%D1%80>. – Назва з екрана.
4. Грицай В. І. Правовий режим доменних імен та їх місце в системі об'єктів права інтелектуальної власності [Текст]/ В. І. Грицай // Право і Безпека. – 2015. – № 3. – С. 109–114.
5. Нагорный Р. С. Доменное имя как объект гражданского права [Текст] // Р. С. Нагорный // Журнал российского права. – 2008. – № 2. – С. 122–132.
6. Кулініч О. О. Доменне ім'я як похідний засіб індивідуалізації інформаційних ресурсів фізичних та юридичних осіб у мережі Інтернет [Текст]/ О. О. Кулініч // Актуальні проблеми держави і права. – 2009. – Вип. 51. – С. 195–201.
7. Про авторське право і суміжні права [Електронний ресурс]: Закон України від 23.12.1993 №3792-XII. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/3792-12>. – Назва з екрана.
8. Полуєтков І. Засоби індивідуалізації в мережі Інтернет: питання меж здійснення прав [Текст]/ Полуєтков // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2007. – № 5. – С. 24–32.
9. Коршакова О. М. Окремі аспекти правового регулювання доменних імен в Україні [Текст]/ О. М. Коршакова // Право і суспільство. – № 3-2. – 2017. – С. 52–55.

Н. В. Кисса

студ. IV курсу

спеціальність «Право»

Науковий керівник:, к.ю.н., проф. Л. М. Токарчук

ВПРОВАДЖЕННЯ СИСТЕМИ ЕЛЕКТРОННОГО ПРАВОСУДДЯ В УКРАЇНІ

Сучасні новітні інформаційні технології швидкими темпами проникають у різні сфери суспільних відносин. Не виняток і право-відносини у сфері здійснення правосуддя.

Розвиток таких технологій пропонує інший варіант правосуддя – електронний, тобто на базі ІКТ, що містить автоматизацію певних судових процедур та спрощення інформування зацікавлених осіб через Інтернет, засоби мобільного зв'язку тощо.

В одній із своїх робіт П. Гиллес зазначає, що ІКТ (інформаційно-комунікаційні технології) дозволяють поліпшити та збільшити обмін інформацією, швидкість та обсяги передачі даних, що обробляються в судах, покращити якість роботи судових органів, а також реалізувати в повній мірі права громадян на вільний доступ до судової інформації.[1]

Електронне правосуддя не є чимось абсолютно новим для українського судочинства. Однак, електронна інформатизація судочинства перебуває на етапі свого становлення, так як лише незначна частина елементів електронного правосуддя була закріплена законодавчо і відповідно застосовувалась на практиці.

Основні засади, завдання та напрямки інформатизації системи судочинства визначені в Законі України «Про судоустрій і статус суддів» [2], в «Концепції галузевої програми інформатизації судів загальної юрисдикції, інших органів та установ судової системи» [3] та інших нормативно-правових актах.

Впровадження підсистеми «Електронний суд» зумовлена, по-перше, забезпеченням своєчасного отримання повісток та повідомлень про розгляд судових справ, по-друге, зменшить використання паперової кореспонденції, що зумовлює використання поштових послуг та в свою чергу значною мірою зекономить кошти. Запровадження цієї підсистеми забезпечить безперервність судового процесу з використанням новітніх інформаційних технологій, організацію повного циклу електронного документообігу в судовій системі (від підготовки до підписання та відправлення документів сторонам судового процесу, іншим судам та державним органам і установам), а саме: надасть можливість відкриття провадження за допомогою електронних засобів; здійснення подальших процесуальних дій у рамках провадження в середовищі електронного документообігу; отримання відомостей про хід справи шляхом одержання доступу до судової інформаційної системи; одержання інформації про результати провадження в електронному вигляді.[3]

Згідно з наказом Державної судової адміністрації України від 31.05.2013 р. №72 «Про реалізацію проекту щодо обміну електронними документами між судом та учасниками судового процесу», були здійснені перші кроки до запровадження системи «Електронний суд» в Україні.

З того часу в області інформатизації судової системи нашої країни було зроблено чимало: створено веб-портал «Судова Вла-

да України», що інтегрує уніфіковані сторінки усіх судів загальної юрисдикції; створено Єдиний державний реєстр судових рішень України з метою забезпечення таких основних принципів цивільного судочинства, як відкритість та гласність судових процесів, до якого заносяться всі судові рішення загальної юрисдикції; створені автоматизовані комп'ютерні системи «Діловодство-3» («Д-3») в апеляційних і місцевих загальних судах та «Діловодство спеціалізованого суду» («ДСС») у спеціалізованих судах, що надають можливість забезпечення електронного документообігу на всіх рівнях судового захисту; введено Єдину базу даних електронних адрес, номерів факсів (телефаксів) суб'єктів владних повноважень; проводяться судові засідання за допомогою відеоконференц зв'язку; працює інформаційне вікно суду; створено соціальну професійну мережу «Феміда» для спілкування суддів та працівників апарату судів тощо.

Теоретики та практики зазначають[4; 5], що впровадження системи електронного правосуддя має багато переваг, серед яких вони виділяють: економію коштів та часу; пришвидшення строків розгляду спору; спрощення доступу учасників процесу до матеріалів справи; спрощення роботи усіх суб'єктів цивільного процесу і навіть екологічність.

Щодо не достатнього законодавчого регулювання системи електронного правосуддя, то це питання вирішується.

На сьогоднішній день почав діяти у новій редакції Цивільний процесуальний кодекс, ухвалений Верховною Радою відповідно до Закону №6232 «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу, Цивільного процесуального кодексу, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів», що запроваджує в Україні Єдину судову інформаційно-телекомунікаційну систему.

Незважаючи на вищевикладені позитивні риси інформатизації системи судочинства, існують також і проблемні моменти, щодо впровадження електронного правосуддя. Це насамперед досить високий ризик втрати юридично важливої інформації, відсутність «комп'ютерної грамотності» на рівні кваліфікованих користувачів у суддів і співробітників апарату судів (що становить серйозну проблему для людей особливо старшого покоління); розроблення та введення в експлуатацію (що в наших умовах ще більш складна справа) відповідного програмного забезпечення; необхідне технічне оснащення судів; недоступність певним категоріям громадян

(вікові, майнові особливості). Також серед проблем, що стоять на шляху впровадження електронного судочинства, деякі вчені вбачають і психологічний аспект, адже більшість наших громадян ще надає перевагу традиційному «паперовому» судочинству.

Підсумовуючи, можна стверджувати, що перехід від застарілого документарного судочинства до електронного має забезпечити оперативність, прогнозованість та зручність взаємодії між учасниками судового процесу і судом і допоможе підвищити ефективність роботи правосуддя в Україні.

Список використаної літератури

1. Гиллес П. Электронное судопроизводство и принцип устности [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.justicemaker.ru/view-article.php?id=3&art=2694>. – Назва з екрана.
2. Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 02.07.2016 р. [Текст] // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 41–45. – Ст. 529.
3. Концепція галузевої програми інформатизації судів загальної юрисдикції, інших органів та установ судової системи [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://court.gov.ua/userfiles/concept.pdf>. – Назва з екрана.
4. Угриновська О. Електронний документообіг у цивільному процесі України [Текст]/ О. Угриновська // Вісник Львівського університету. Серія Юридична. – 2017. – Вип. 64. – С. 144-150.
5. Трут Д. Переваги електронного судочинства. Ідемо в ногу з часом! / Д. Трут [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://uz.ligazakon.ua/ua/magazine_article/EA009834 – Назва з екрана.

І. М. Короленко

студ. IV курсу

спеціальність «Право»

Науковий керівник: ст. викл. І. О. Голоденко

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ АДВОКАТСЬКОЇ «МОНОПОЛІЇ» В ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ

30 вересня 2016 р. набули чинності зміни до Конституції в частині правосуддя і нового Закону України «Про судоустрій і статус суддів». Поміж іншого, цим законом встановлюється так звана адвокатська «монополія», що означає можливість виключно адвокатів захищати права громадян у суді. В правничій спільноті не вщухають суперечки щодо плюсів і мінусів цього нововведення. Щоб краще зрозуміти, що ж із себе представляє адвокатська «монополія», варто звернутися до зарубіжного досвіду, звідки ми